

#GIRLBOSS

ΣΟΦΙΑ ΑΜΟΡΟΥΖΟ

Ιδρύτρια του *NASTY GAL*

NEW YORK TIMES BESTSELLER

#GIRLBOSS

Η ΣΟΦΙΑ ΑΜΟΡΟΥΖΟ είναι η ιδρύτρια και πρόεδρος του Διοικητικού Συμβουλίου της διάσημης φίρμας Nasty Gal. Έχοντας χαρακτηριστεί από το περιοδικό *Forbes* ως «το νέο φαινόμενο της μόδας», η μπεστ σέλερ συγγραφέας έχει καθιερωθεί ως style icon και ένα από τα σημαντικότερα πρόσωπα στον κόσμο των λιανικών πωλήσεων.

Το όνομα Nasty Gal προέρχεται από ένα άλμπουμ της Μπέτι Ντέιβις και το ευθύ και ανομολόγητα σέξι στιλ της. Με έμπνευση την Ντέιβις, το προσωπικό vintage εγχείρημα της Σοφίας γέννησε αρχικά ένα καλτ κοινό στο eBay, όπου η ίδια σύντομα ανακάλυψε ότι είχε ταλέντο και μια φωτογραφική ματιά στη μόδα, το στάιλινγκ και τις αγορές. Σε μόλις εννιά χρόνια (αφότου εκδιώχθηκε από το eBay, το 2008) το Nasty Gal είχε γίνει αλυσίδα καταστημάτων και καταφύγιο του ηλεκτρονικού εμπορίου για ένα ολοένα αυξανόμενο κοινό από τολμηρές φασιονίστας.

Το φθινόπωρο του 2014, η Σοφία άνοιξε τον πρώτο της κατάστημα με τούβλα-και-λάσπη στη Λεωφόρο Μέλροουζ στο Λος Άντζελες. Μόλις τέσσερις μήνες αργότερα, άνοιξε ένα δεύτερο κατάστημα στη Θερντ Στριτ Προμενέντ στη Σάντα Μόνικα, με μέγεθος σχεδόν τριπλάσιο από το πρώτο.

Ως μέρος της εξάπλωσης της φίρμας πέρα από το ηλεκτρονικό εμπόριο, τα καταστήματα προσφέρουν προσεκτικά επιμελημένα vintage κομμάτια, άλλες ετικέτες, αλλά και την ομώνυμη σειρά ρούχων Nasty Gal.

Μετά τις επιτυχίες του Nasty Gal και του #GIRLBOSS, η Σοφία παθαίνει παθιασμένη με την εξέλιξη της φίρμας της και του δημιουρ-

γικού αντάρτικου της με κάθε δυνατό τρόπο. Καθώς συνεχίζει να έχει προσωπική ανάμειξη σε κάθε διάσταση της επιχείρησης, πάνω από όλα απολαμβάνει να συναντά τα κορίτσια που ενέπνευσαν το Nasty Gal να γίνει μια από τις πιο εμβληματικές φίρμες της εποχής.

Η Σοφία πρόσφατα ίδρυσε το Ίδρυμα #GIRLBOSS, το οποίο απονέμει χρηματικά βραβεία σε γυναίκες του σχεδίου, της μόδας, της μουσικής και των τεχνών, προκειμένου να τις βοηθήσει να χρηματοδοτήσουν το όραμά τους να γίνουν #GIRLBOSS.

Το #GIRLBOSS είναι το πρώτο βιβλίο της Σοφίας, είναι μπεστ σέλερ των *New York Times* και έχει εκδοθεί σε δεκαπέντε χώρες σε όλο τον κόσμο.

GIRLBOSS

ΣΟΦΙΑ ΑΜΟΡΟΥΖΟ

KEY BOOKS

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΣΤΗΝ ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΠΟΛΛΑ ΕΧΟΥΝ ΑΛΛΑΞΕΙ από τότε που έγραψα αυτό το βιβλίο πριν από δύο χρόνια.

Κάναμε τζίρους που έσπασαν ρεκόρ.

Το Nasty Gal μεγάλωσε τόσο γρήγορα που έγινε ο Πύργος της Βαβέλ.

Κάναμε για πρώτη φορά απολύσεις.

Έγινα τριάντα. Μετά έγινα τριάντα ενός.

Ανοίξαμε δύο καταστήματα στο Λος Άντζελες.

Τα μαλλιά μου είναι μακριά! Είμαι ενήλικας με σιδεράκια. Έχω τρία κανισάκια! Πιο σημαντικό απ' όλα, παντρεύτηκα.

Σχετικά με εκείνες τις απολύσεις... αρχίσαμε να έχουμε δυσκολίες αφότου το βιβλίο είχε πάει για εκτύπωση. Εκατό εκατομμύρια δολάρια τζίρος είναι πολλά χρήματα – όμως έχουν αφανιστεί πολύ μεγαλύτερες εταιρείες.

Η αντίληψη της επιτυχίας είναι πραγματικά περίεργη. Είναι επιτυχία να χτίσεις μια φίρμα και επιχείρηση που αγαπήθηκε; Ή είναι το πώς αντιδράς όταν τα πράγματα σκουραίνουν; Είναι επιτυχία να είσαι στο κατάλληλο σημείο την κατάλληλη στιγμή – με το κατάλληλο μήνυμα, τις δεξιότητες, την ομάδα και το πάθος να τα συνδυάσεις όλα αυτά μαζί; Ή είναι επιτυχία να βρεις τον τρόπο να δαμάσεις το τέρας όταν βγάλει πόδια και κοφτερά δόντια;

Το σκεφτόμουν συνέχεια αυτό καθώς παρακολουθούσα την ανάπτυξη του Nasty Gal. Στην αρχή ήταν ένα ατσούμπαλο βρέφος που έτρωγε ψίχουλα κι έπειτα έγινε ένα λαμπρό άτακτο

παιδί. Τώρα βρίσκεται στην άχαρη εφηβεία – η συνήθης ακμή, η φωνή που κάνει κοκοράκια, η αμηχανία... Στάσου, όλοι αυτοί κοιτάζουν εμένα;

Λένε ότι όταν κάνεις παιδί, είναι σαν η καρδιά σου να είναι έξω από το σώμα σου – δεν αντέχεις στη σκέψη ότι θα το στείλεις σχολείο όπου μπορεί ίσως να το χτυπήσει ένα αυτοκίνητο ή να υποστεί bullying από κάποιον μαλάκα. Όμως πρέπει να το κάνεις γιατί αυτό είναι να μεγαλώνεις. Έτσι νιώθω για το Nasty Gal. Όλο μου το μέλλον είναι σε αυτή την εταιρεία, όμως στο τέλος της ημέρας, το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να της δώσω ένα φιλί στο μέτωπο και το κολατσιό της καθώς στέκομαι στην εξώπορτα. Ακόμη δεν έχει ψηθεί καλά καλά. Η επιτυχία της εξαρτάται από το σθένος, τη γενναιότητα και την εφευρετικότητα της ομάδας περισσότερο από οποιαδήποτε δεξιότητα μπορεί να διαθέτω.

Όσο μεγαλώνω, τόσο πιο ανασφαλής γίνομαι. Πολύ απλά, έχω πολλά περισσότερα να χάσω.

Παλιά έκανα snowboard –κατέβαινα πετώντας τις πλαγιές με ένα εκατομμύριο χιλιόμετρα την ώρα χωρίς ίχνος άγχους– όμως σήμερα αντιλαμβάνομαι τη θνητότητά μου –και τη θνητότητα όλων όσων έχω δημιουργήσει– αμέσως μόλις χτυπήσει το ξυπνητήρι κάθε πρωί, γνωρίζοντας ότι με αυτή την ταχύτητα μπορεί να χάσω όλα μου τα δόντια με μια στραβοτιμονιά.

Είναι πραγματικά περίεργο να είσαι στη δεκαετία των είκοσι και να έχεις μια εταιρεία που αποτιμάται σε πολλά εκατομμύρια δολάρια από επενδυτές, ενώ πλανάται η υπόνοια στον έξω κόσμο ότι επειδή μου ανήκει ένα μεγάλο κομμάτι των μετοχών, «αξίζω» κι εγώ πολλά χρήματα. Το αστείο είναι ότι είναι αστεία χρήματα. Σχεδόν όλα όσα έχω βγάλει είναι εγκλωβισμένα μέσα σε αυτή την όμορφη, συναρπαστική, εξελισσόμενη επιχείρηση που γέννησα σχεδόν πριν από δέκα χρόνια.

Εδώ είναι το ζουμί αυτού του update: Κάποια στιγμή στην πορεία συνειδητοποίησα ότι οι άνθρωποι που ήταν εκεί από την πρώτη μέρα μπορεί να ξεκλωθήκαν στη δουλειά και να ήταν απόλυτα πιστοί, όμως για κάποιους η πίστη τους ήταν προς την εκδοχή του Nasty Gal όπως ήταν τότε, όχι απαραίτητα προς αυτήν που υπόσχεται να είναι στο μέλλον. Καμιά φορά οι άνθρωποι θέλουν να σε σύρουν στο παρελθόν, αρνούνται να αλλάξουν, και στέκονται επικριτικά απέναντι στις αποφάσεις που παίρνεις όταν οι ίδιοι έχουν ακόμη λιγότερη πληροφόρηση από εσένα. Πολύ συχνά, ακόμα και ένας CEO έχει, περίπου, μόνο δέκα τοις εκατό της πληροφορίας που χρειάζεται προκειμένου να πάρει μια σωστή απόφαση.

Μια και μιλάμε για CEO, πλέον αυτός ο τίτλος δεν μου ανήκει. Τον απέκτησα αυτεπάγγελτα επειδή ίδρυσα την εταιρεία. Κάποια στιγμή, το να είσαι CEO σήμαινε να σαλιώνεις φακέλους, να κολλάς ετικέτες πάνω σε πακέτα και να καθαρίζεις βρώμικα μάλλινα vintage παλτά. Κάπου στο ενδιάμεσο, σήμαινε το να προσλάβεις όλους τους υπέροχους ανθρώπους που αναφέρει αυτό το βιβλίο. Και αργότερα, σήμαινε να κάνεις συναντήσεις για οργανογράμματα και προσδοκώμενα και κατά πόσο πιάνει ο καθένας τους στόχους. Σήμαινε συζητήσεις με ανθρώπους που έχουν καριέρες μεγαλύτερες από την ηλικία μου, συζητήσεις που δεν περίμενα ποτέ να κάνω καθώς υπέθετα ότι, ως συνειδητοί ενήλικες, μπορούσαν να φροντίσουν τον εαυτό τους. Αλλά η πραγματικότητα είναι αυτή: Όλοι, στο τέλος της μέρας, χρειάζονται κάποιον να τους καθοδηγεί. Αγαπώ την ομάδα μου και αγαπώ την εταιρεία μου. Απλώς μόλις συνειδητοποίησα ότι είμαι καλύτερη στο να καθοδηγώ την πελάτισσα του Nasty Gal. Η δύναμή μου πάντα ήταν να μιλάω σε εκείνη. Αφότου έγραψα αυτό το βιβλίο πριν από μερικά χρόνια, έχω ορίσει νέα CEO, μια πραγματικά απίστευτη γυναίκα ονόματι Σερί Γουότερσον που ήταν πριν Διευθύντρια Εμπορι-

κού στη Lululemon και ξεκίνησε την καριέρα της στο λιανεμπόριο όταν εγώ φορούσα πάνες. Ξυπνά κάθε μέρα για να καθοδηγήσει και να εμπνεύσει την ομάδα μας. Ήξερα από χρόνια ότι δεν ήθελα να παραμείνω CEO για πάντα, παρόλο που η συμβουλή των επενδυτών και των συμβούλων ήταν να παραμείνω. Όμως, όπως θα διαβάσεις στη συνέχεια σε αυτό το βιβλίο, επιτυχία είναι να κάνεις παιχνίδι σύμφωνα με τις δυνάμεις σου.

Τις πρώτες μέρες, μπορούσα να νιώσω τα αποτελέσματα της δουλειάς μου – μπορούσα να δω τις ζωές που άγγιζα, επειδή έγραφα σε αυτές τις πελάτισσες η ίδια. Καθώς το Nasty Gal μεγάλωσε, έχω προσλάβει ανθρώπους που είναι πολύ καλύτεροι από μένα σε διάφορους τομείς και φροντίζουν να ρολάρει η επιχείρηση. Σχεδιαστές, φωτογράφοι, στυλίστες, εμπορικό... και ναι, έχω προσλάβει και μερικούς λάθος ανθρώπους. Καθώς ο ρόλος της CEO εξελισσόταν, έχασα την ικανότητα να νιώθω τα αποτελέσματα της δουλειάς μου. Σε μια μεγάλη εταιρεία, η επιτυχία της ομάδας είναι πολύ πιο σημαντική από την επιτυχία οποιουδήποτε ατόμου ξεχωριστά. Όταν ήμασταν μικρή επιχείρηση, μου άρεσε να νιώθω ότι μπορούσα να πάρω τα εύσημα για τη δουλειά μου. Όμως τώρα, είναι αμήχανο να με θαυμάζουν ενώ κάνω πολύ λιγότερα από αυτό που στην τελική είναι το έργο της καταπληκτικής ομάδας μας.

Θα έλεγα ψέματα αν έλεγα ότι δεν μου λείπει. Μου αρέσει να βλέπω τα δακτυλικά μου αποτυπώματα στα πράγματα, να βλέπω να υλοποιείται μια ιδέα στο κεφάλι μου. Όχι για να πάρω τα εύσημα, αλλά γιατί πραγματικά μου αρέσει η ίδια η δουλειά. Είμαι κάτι παραπάνω από περήφανη για το Nasty Gal, αλλά αυτό που με συνεπαίρνει είναι η δημιουργία ενός χάους από πράγματα και ιδέες και στη συνέχεια η πραγμάτωσή τους. Πάρε, για παράδειγμα, τα καταστήματα λιανικής μας: Τα σχεδίασα στο χαρτί με τον αρχιτέκτονα, όμως δεν τα έχτισα με τα χέρια μου ούτε στόκαρα η

ίδια τα ράφια τους. Υπάρχει μια αίσθηση περηφάνιας που νιώθεις όταν είσαι πιο κοντά στο αποτέλεσμα της δουλειάς σου. Αυτή είναι η ομορφιά μιας μικρής επιχείρησης.

Ήταν δύσκολο να βρω τον τρόπο να συνεχίσω να νιώθω αυτό το αίσθημα περηφάνιας. Προς το παρόν προσπαθώ να βρω τον χώρο μου στο Nasty Gal – εκεί όπου θα μπορώ να καινοτομώ και να δοκιμάζω νέα πράγματα. Οπότε αυτή είναι η Craigslist αγγελία μου για το Nasty Gal: *Δημιουργική μιλένιαλ που καταπιάνεται με πολλά αλλά δεν ξέρει πραγματικά καλά τίποτα, δημιούργησε εταιρεία με εκατοντάδες υπαλλήλους προκειμένου να της δώσουν μια αίσθηση παιχνιδιού στη δουλειά.* Το επόμενο βιβλίο πάνω στο οποίο δουλεύω θα έχει μεγάλη αίσθηση παιχνιδιού, θα είναι ένας γεμάτος χρώματα, όμορφος οπτικός οδηγός στον γαλαξία του Nasty Gal. Ίσως αυτό είναι ένα καλό σημείο να ξεκινήσω.

Οπότε τι έμαθα; Τι βρίσκεται στο μέλλον; Θεωρήστε με μισοψημένη. Απλά τραβάω άλλη μία φλούδα από το κρεμμύδι κάθε μέρα.

Όπως έγραψα σε αυτό το βιβλίο την πρώτη φορά που εκδόθηκε: Δεν πρέπει να έχεις είδωλο κανέναν. Και σ' το ξαναλέω, μη με έχεις είδωλο. Δεν ξέρω την τύφλα μου. Κι ούτε οι γονείς σου. Αλλά αν μπόρεσα εγώ να καταφέρω κάτι, τότε μπορείς κι εσύ. Πάρε αυτή την συμβουλή και τρέξε μαζί της.

THE ONLY
THING I
Smoke
is MY

Το μόνο που καπνίζω είναι ο ανταγωνισμός μου.

ΤΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ #GIRLBOSS

Είμαι κακός και αυτό είναι καλό. Ποτέ δεν θα
είμαι καλός και αυτό δεν είναι κακό. Δεν θα ήθελα
να είμαι κανείς άλλος εκτός από τον εαυτό μου.

— Ραλφ ο Καταστροφέας

1984: Γεννιέμαι στο Σαν Ντιέγκο, Μεγάλη Παρασκευή που πέφτει 20 Απριλίου (Παγκόσμια Ημέρα Μαριχουάνας). Πριν σκεφτείς ότι είναι κανένας οiwνός, σε διαβεβαιώ ότι το μόνο πράγμα που καπνίζω είναι ο ανταγωνισμός μου.

1989: Πασαλείβω τον τοίχο του νηπιαγωγείου με κακάκια, ίσως η πρώτη αληθινή καλλιτεχνική μου έκφραση.

1993: Η δασκάλα μου στην 4η Δημοτικού υποψιάζεται ότι κάτι δεν πάει καλά με μένα. Στην κορυφή της λίστας της βρίσκονται η Διαταραχή Ελλειμματικής Προσοχής και το σύνδρομο Τουρέτ¹.

1994: Ο μπαμπάς μου με πάει στο Wal-Mart. Ρωτάω έναν πωλητή αν έχουν «κούκλες που πέρδονται», μια τρανταχτή απόδειξη ότι διαθέτω ήδη πλούσιο λεξιλόγιο και ελαφρώς διεστραμμένη αίσθηση του χιούμορ.

1997: Ερωτεύομαι το πρώτο μου vintage ρούχο: ένα πορτοκαλοκόκκινο ντίσκο παντελόνι. Στα ρόλερ, πάω κρυφά στις τουαλέτες και το φοράω.

1999: Πιάνω την πρώτη μου δουλειά, σε ένα σαντουιτσάδικο Subway. Παθαίνω Ιδιοψυχαναγκαστική Διαταραχή με το σάντουιτς μπέικον, μαρούλι, τομάτα.

2000: Μισώ το λύκειο. Με στέλνουν σε έναν ψυχίατρο που διαγιγνώσκει κατάθλιψη και Διαταραχή Ελλειμματικής Προσοχής. Δοκιμάζω άσπρα χάπια, δοκιμάζω μπλε χάπια. Αν αυτά είναι ό,τι

1. Το σύνδρομο Τουρέτ είναι μια νευροαναπτυξιακή διαταραχή που χαρακτηρίζεται από την παρουσία πολλαπλών κινητικών και φωνητικών τικ.

χρειάζεται για να μου αρέσει το λύκειο, ξέχασέ το. Πετάω τα χάπια και αποφασίζω να τελειώσω το σχολείο από το σπίτι μου.

2001: Οι γονείς μου παίρνουν διαζύγιο. Είμαι ok με την απόφασή τους και αρπάζω την ευκαιρία για να φύγω από το σπίτι και να μείνω μόνη μου. Βρίσκω ένα διαμέρισμα στο κέντρο του Σακραμέντο με κάτι τυπάδες μουσικούς. Το δωμάτιό μου είναι μια ντουλάπα κάτω από τις σκάλες και το νοίκι μου 60 δολάρια το μήνα.

2002: Κάνω οτοστόπ πάνω κάτω στη Δυτική Ακτή και τελικά καταλήγω στο Βορειοδυτικό Πασίφικ. Η καθημερινότητά μου περιλαμβάνει καταδύσεις σε σκουπιδοτενεκέδες (μην απορρίπτεις ένα τζάμπα κουλούρι προτού το δοκιμάσεις) και μικροκλοπές.

2002: Πουλάω το πρώτο μου κομμάτι στο Διαδίκτυο. Ένα κλεμμένο βιβλίο.

2003: Με πιάνουν να κλέβω. Το κόβω μαχαίρι.

2005: Αφήνω το αγόρι μου στο Πόρτλαντ και μετακομίζω στο Σαν Φρανσίσκο. Απολύομαι από ένα μοδάτο κατάστημα υποδημάτων.

2006: Παθαίνω κήλη, που σημαίνει ότι πρέπει να πιάσω δουλειά για να έχω ασφάλιση. Βρίσκω. Ελέγχω ταυτότητες σε μια σχολή Καλών Τεχνών. Έχω χρόνο, οπότε κωλοβαράω στο Διαδίκτυο και ανοίγω στο eBay ένα κατάστημα που ονομάζεται Nasty Girl Vintage.

2014: Είμαι CEO μιας επιχείρησης 100 εκατομμυρίων, με γραφεία 50.000 τ.μ. στο Λος Άντζελες, με κέντρο διανομής και διεκπεραίωσης στο Κεντάκι και 350 υπαλλήλους.

(Εμβόλιμος ήχος δίσκου που γρατζουνώντας φτάνει στο τέλος του.)

Προφανώς παραλείπω κάποιες λεπτομέρειες, αλλά αν σου τα έλεγα όλα στην εισαγωγή δεν θα υπήρχε λόγος να διαβάσεις το υπόλοιπο βιβλίο – και θέλω να διαβάσεις το υπόλοιπο βιβλίο. Αλλά είναι αλήθεια: Μέσα σε οκτώ χρόνια, από άφραγκη, αναρχική freegan¹ αποφασισμένη να διαλύσει το σύστημα, έγινα εκατομμυριούχος επιχειρηματίας, που πλέον νιώθει σαν στο σπίτι της τόσο στην αίθουσα συσκέψεων όσο και στο δοκιμαστήριο ενός καταστήματος. Ποτέ δεν είχα σκοπό να γίνω πρότυπο, αλλά υπάρχουν κομμάτια της ιστορίας μου –και μαθήματα που πήρα από αυτήν– που θέλω να μοιραστώ.

Με τον ίδιο τρόπο που τα τελευταία επτά χρόνια άνθρωποι φαντάστηκαν τον εαυτό τους στα ρούχα που πουλούσα μέσω του Nasty Gal, θέλω να μπορέσεις να χρησιμοποιήσεις το #GIRLBOSS για να οραματιστείς μια καταπληκτική ζωή, στην οποία μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις. Αυτό το βιβλίο θα σε μάθει πώς να διδάσκεις τόσο από τα δικά σου λάθη όσο και από των άλλων (π.χ. τα δικά μου). Θα σε διδάξει πότε να τα παρατάς και πότε να απαιτείς. Θα σε μάθει να κάνεις ερωτήσεις και να μην παίρνεις τίποτα ως δεδομένο, να ξέρεις πότε να ακολουθείς τους κανόνες και πότε να τους ξαναγράφεις. Θα σε βοηθήσει να εντοπίσεις τις αδυναμίες σου και να εκμεταλλευθείς στο έπακρο τα δυνατά σου σημεία. Θα σου δείξει ότι στη ζωή υπάρχει μια κάποια δόση ειρωνείας. Για παράδειγμα, ξεκίνησα μια διαδικτυακή επιχείρηση ώστε να μπορώ να δουλεύω από το σπίτι, μόνη. Τώρα μιλάω με περισσότερο κόσμο μέσα σε μια εργάσιμη μέρα από όσους μιλούσα μέσα σε ολόκληρο μήνα. Αλλά δεν παραπονιέμαι.

1. Προέρχεται από τις λέξεις «free» (ελεύθερος) και «vegan» (αυστηρά χορτοφάγος). Οι freegans δεν αγοράζουν τρόφιμα ως διαμαρτυρία απέναντι στην βιομηχανία τροφίμων.

Αυτό το βιβλίο δεν θα σε μάθει πώς να γίνεις γρήγορα πλούσια, ούτε πώς να εισβάλεις στον κόσμο της μόδας ή να ξεκινήσεις μια επιχείρηση. Δεν είναι ούτε φεμινιστικό μανιφέστο ούτε αυτοβιογραφία. Δεν θέλω να ξοδεύω πάρα πολύ χρόνο αναλογιζόμενη τι έχω κάνει ήδη, γιατί έχω ακόμα να κάνω πολλά. Αυτό το βιβλίο δεν θα σε μάθει πώς να ντύνεσαι το πρωί. Αυτό το βιβλίο ετοιμάζεται – αλλά μόνο αφότου πεις σε όλες σου τις φίλες να αγοράσουν αυτό εδώ.

Όσο το διαβάζεις, έχω τρεις συμβουλές που θέλω να κρατήσεις: Μη μεγαλώσεις ποτέ. Μη γίνεις βαρετή. Μην αφήσεις ποτέ το σύστημα να σε καταβάλει. Εντάξει; Ωραία. Πάμε, λοιπόν.

#GIRLBOSS για πάντα.